

در «همسران» یک مسأله خیلی مهم بود و آن هم دیالوگ‌های مردمی این سریال بود؛ این دیالوگ‌ها کاملاً از دل جامعه بیرون می‌آمد؛ جامعه‌ای که فرضی نیست و کاملاً واقعی است

گفت‌وگو با شادمهر راستین، یکی از نویسندگان سریال همسران

سریالی بادغدغه‌ها و دیالوگ‌های مردمی

صادق پریدری
خبرنگار

کمتر پیش می‌آید که اثری حدود ۳۰ سال قبل پخش شود و بعد از این زمان طولانی، هنوز مخاطبان پیگیر خودش را داشته باشد؛ «همسران» یکی از همین سریال‌هاست که تا مدت‌ها باعث ایجاد سبک زندگی‌ای با آن مدل میان مردم شد، خیلی‌ها مدت‌ها شخصیت‌های «همسران» را به نامی که در سریال داشتند، می‌شناختند. به بهانه بازپخش این سریال محبوب، سراغ شادمهر راستین یکی از نویسندگان «همسران» رفتیم.

به عنوان اولین سوال، از شکل‌گیری ایده سریال «همسران» بگویید؛ این سریال در حال حاضر بازپخش می‌شود و هنوز هم بعد از ۲۶ سال مخاطبان خاص خودش را دارد.

بیژن بیرنگ به عنوان کارگردان کار، در کشور آمریکا تخصص، آموزش و به طور کل رسانه را پشت سر گذاشته بود و ایده اولیه «همسران» هم از همان جا شکل گرفت.

شخصیت‌ها، لوکیشن و ساختار را آقای بیرنگ ترسیم کرده بودند و قصه‌های هر قسمت را هم من می‌نوشتم. ما می‌خواستیم مسائل اجتماعی را به زوج‌هایی ایرانی از طریق سریال و تلویزیون به طور غیرمستقیم آموزش بدهیم.

بعد از این زمان طولانی‌ای که از پخش این سریال گذشته، هنوز هم واکنش‌ها نسبت به آن مثبت است و با بازپخش آن خیلی‌ها به آن حال و هوا برمی‌گردند؛ دلیل این استقبال خوب چیست؟

این که چندین بار این سریال پخش شده و هنوز هم درخواست پخش از طرف مردم وجود دارد، یعنی «همسران» هنوز سریال مورد علاقه مردم است. این موضوع شاید به این دلیل باشد که بیژن بیرنگ احترام خاصی را برای مخاطب قائل بود و تاکید فراوانی بر آموزش از طریق سرگرمی داشت.

در سریال‌های فعلی هم این «احترام به مخاطب» وجود دارد؟

این روزها در برخی آثار بیشتر از این که به مخاطب ایرانی توجه شود، خودشان را در مقام مقایسه با

تهیه چند اثر دیگر هم زد. چرا تولیدات این تیم متوقف شد و دیگر اثری نمی‌سازید؟

این تیم بعد از «همسران» هم چند کاری را با هم انجام داد که اتفاقاً فکر می‌کنم همین موضوع باعث تولید چند اثر یکنواخت شد؛ بازپخش «همسران» مخاطب بالایی دارد و شاید دلیلش این باشد که در حال حاضر سریال‌هایی با این سبک کم داریم یا حتی نداریم، اما در آن زمان و بعد از ساخت «همسران» سریال‌هایی از این دست زیاد شد و به نوعی کارها داشت به سمت یکنواختی می‌رفت.

آیا شما در این سریال، درباره انتخاب بازیگران هم موثر بودید؟

خیر من هیچ نقشی نداشتم، البته پیشنهادهایی می‌دادم اما به هیچ وجه دخالت نمی‌کردم و بیشتر همفکری بود؛ مسأله‌ای که در حال حاضر وجود ندارد و کار با مدل دیگری جلو می‌رود. همفکری و فضای دانشجویی آن زمان نسبت به الان در تولیدات تلویزیونی بیشتر حاکم بود.

«همسران» در کارنامه کاری شما چه جایگاهی دارد؟

قطعاً جایگاه خیلی مهمی دارد که بعد از ۱۰ سال که من در تلویزیون حضور نداشتم، شما زنگ می‌زنید و با من مصاحبه می‌کنید. تهیه این سریال ماندگار یک کار تیمی و گروهی بوده و من هم یکی از نویسندگان آن بودم. امیدوارم روزی به تلویزیون برگردم و کار کنم.

ما هم امیدواریم... این به عنوان سوال آخر، این روزها مشغول چه کاری هستید؟

در حال حاضر برای یک اثر سینمایی مشغول نوشتن یک فیلمنامه هستم که از آوردن نام آن معذورم.

آن زمانی که من در تلویزیون فعالیت می‌کردم، صبوری بیشتر و چشم‌اندازهای بلندتری مطرح بود. امیدوارم روزی به تلویزیون برگردم و برای آن کار کنم، تا الان شرایط این همکاری پیش نیامده اما دوست دارم در آینده اتفاق بیفتد.

فکر می‌کنید این تصویری که از مردم در تلویزیون به نمایش درمی‌آید چقدر با مردمی که در جامعه می‌بینیم شباهت دارد؟

تصویر ذهنی مردم از تلویزیون با واقعیت مدام در حال تغییر است. آن چیزی که تلویزیون در دهه ۷۰ و ۸۰ از مردم به تصویر می‌کشید، به مردمی که در جامعه می‌دیدیم نزدیک بود. الان خیلی چیزها به نسبت دهه ۷۰ که همسران پخش می‌شد فرق کرده هم مردم و هم رسانه.

بعد از تولید «همسران» تیم تولید آن، دست به

سریال‌های خارج از ایران می‌برند. الگو قرار دادن این دست سریال‌ها برای مخاطبان ایرانی باعث می‌شود سریال یا آن اثر، ماندگار نباشد و خیلی زود هم فراموش شود.

چرا مدت‌هاست که در تلویزیون حضور ندارید؟ آخرین حضور شما برمی‌گردد به ۱۰ سال قبل و از آن زمان تا به حال در تلویزیون حضور نداشته‌اید.

این موضوع بیشتر به تلویزیون برمی‌گردد. من به کار در این رسانه علاقه دارم و مشکلی هم برای همکاری با آن ندارم. البته این موضوع هم وجود دارد که مخاطب تلویزیون تغییر کرده و آن مخاطبی که من حدود ۲۰ سال قبل برای آن کار می‌کردم، به طور کلی عوض شده است.

مشکلی وجود دارد که تا حالا به تلویزیون برنگشتید؟

چه چیزی در این سریال وجود دارد که جامعه ما بعد از ۲۶ سال هنوز هم با آن ارتباط برقرار می‌کند؟

در «همسران» یک مسأله خیلی مهم بود و آن هم دیالوگ‌های مردمی این سریال بود؛ این دیالوگ‌ها کاملاً از دل جامعه بیرون می‌آمد؛ جامعه‌ای که فرضی نیست و کاملاً واقعی است. شاید پرداختن به گروه خاصی از جامعه که ناشناس هم هستند، مانند معتادان یا اختلاس‌گران، برای چند ساعت یا حتی چند ماه جذاب باشد اما مردم از آنها الگوبرداری نکرده و با آنها همذات‌پنداری نمی‌کنند و به طور کلی این دست سریال‌ها برای مردم ماندگار نمی‌شود؛ مردم از کسانی الگوبرداری می‌کنند که مثل آنها دغدغه‌های روزمره داشته باشند.